Szigeti György

Ülheti torát a gyalázat

A tévét nézem, s olyan mindegy, mikor
döntenek a honatyák felőlem,
akárhogy akarna, mégsem tapsikol
ütemesen a polgár belőlem.
Kezeit inkább ökölbe szorítja,
ingerültté válik; tehetetlen,
mert akire a sorsát oda bízta,
gazdagokért voksol, önfeledten.

A nincstelent már ismét taccsra tették,
ahogy a hatalom kézbe került,
sok millió hitt, mindet kinevették,
a gúnyos mosoly arcukra kiült.
Az istenadta nép most újra várhat,
amíg a renddel ő következik,
addig ülheti torát a gyalázat
ma is, holnap is, mindig reggelig.

Most új urak fújják a trombitákat,
aranyszájú vezérük üzenget;
nem mondaná ki soha, hogy bocsánat
oly magasban, mint ő, nem tévednek.
Mert sok kitűnő férfi, és mind magyar,
készen áll, hogy a lopottat mentse,
volt itt forradalom, nyári zivatar,
sok lesz talán ennyi jószerencse!